

## Arrest

nr. 83 657 van 25 juni 2012  
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen x, op 16 maart 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Y. BRION verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers zijn van Servische nationaliteit, geboren te Rajince op 3 juli 1971 en op 10 februari 1971.

1.2. Op 11 mei 2011 heeft verzoeker een asielaanvraag ingediend, verklarende het land te zijn binnengekomen op 6 mei 2011.

1.3. Op 6 juni 2011 heeft verzoekster een asielaanvraag ingediend, verklarende het Rijk te zijn binnengekomen op 3 juni 2011.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft op 21 september 2011 ten aanzien van beide verzoekers beslist om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

1.5. Tegen deze beslissing hebben verzoekers beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Op 18 oktober 2011 hebben verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet ingediend.

1.7. Bij arrest nr. 71825 van 13 december 2011 heeft de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan verzoekers.

1.8. Op 6 februari 2012 heeft de arts-adviseur geadviseerd dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft vervolgens op 13 februari 2012 een beslissing genomen waarbij verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

1.10. Deze beslissing werd op 20 februari 2012 aan verzoekers ter kennis gebracht.

1.11. Op 27 februari 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13<sup>quinquies</sup>).

1.12. Zowel de beslissing van 13 februari 2012 tot ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet als het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13<sup>quinquies</sup>) maken het voorwerp uit van huidige procedure.

De motieven van de eerste beslissing van 13 februari 2012, op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet, luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.10.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:*

*M., S. (...) (R.R.; (...))*

*nationaliteit: Servië*

*geboren te (...) op (...)*

*M., B. (...) (R.R.; (...))*

*Nationaliteit: Servië*

*geboren te (...) op (...)*

*M., A. (...) (R.R.; 094062849304)*

*nationaliteit: Servië*

*geboren te (...) op (...)*

*M., A. (...) (R.R.; (...))*

*nationaliteit: Servië*

*geboren te (...) op (...)*

*M., D. (...) (R.R.; (...))*

*nationaliteit: Servië*

*geboren te (...) op (...)*

*adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dal dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.*

*Reden:*

*Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden veerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.*

*De arts-adviseur stelt dat er vanuit medisch standpunt kan besloten worden dat de aandoeningen van betrokkene, hoewel deze kunnen beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Servië.*

*Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar legen een terugkeer naar net herkomstland Servië.*

*Derhalve*

*1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,*

*of*

*2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is In het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

*Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).*

*Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 18.10.2011 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd. 06.06.2011 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was en gezien de genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt volgend op de afloop dd. 15.12.2011 van zijn asielpprocedure werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielpprocedure bepaald werd te weten het Nederlands (toepassing van artikel 51/ 4§3 van de wet van 15 december 1980).“*

*De motieven van de tweede bestreden beslissing van 27 februari 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*), luiden als volgt:*

*“In uitvoering van artikel 75, § 2 1 artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan*

*de genaamde M. B. (...)*

*geboren te (...), op (in) (...)*

*van nationaliteit: Servië*

*het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.*

#### *REDEN VAN DE BESLISSING*

*Op 13/12/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.*

*(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 06/05/2011 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.*

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen”.*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In hun eerste middel werpen verzoekers een schending op van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, van de artikelen 48, 52, 57, 62, 63, 39/65 en 49/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 149 van de Grondwet, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel, zowel de formele als de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.1.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers in hun toelichting bij het eerste middel in gebreke blijven in te gaan op verschillende van de nochtans door hen opgeworpen schendingen, behoudens wat de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht betreft.

Zo ontwaart de Raad evenmin een ontvankelijk middel dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van het type “asielzoeker”, onder de bijlage 13 *quinquies*. De hoofdverzoeker voert immers geen enkel betoog aangaande het feit hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn verblijft. Verzoeker brengt geen elementen of gegevens bij die zouden kunnen staven dat deze wettelijke termijn niet overschreden werd. Hieruit blijkt dat het enig motief van de tweede bestreden beslissing niet wordt betwist, hetgeen impliceert dat het onverkort blijft gelden.

2.1.3. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Ook indien in de toelichting van het eerste middel door verzoekers slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de Raad op basis daarvan niet voldoende duidelijk hoe deze volgens verzoekers door het nemen van de bestreden beslissing precies en concreet zou zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (*cf.* RvS nr. 46.649, 25 maart 1994, R.A.CE. 1994, z.p.; RvS nr. 39.750, 18 juni 1992, Arr, RvS 1992, z.p.).

2.1.4. Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet naar behoren worden toegelicht, om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (RvS nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. RvS 1992, z.p.).

2.1.5. Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, geldt dat uit de lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vervat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *“slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen”*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS, nr. 129.903, 30 maart 2004; RvS, nr. 160.589, 27 juni 2006).

2.1.6. De Raad bespreekt het middel dan ook slechts in zoverre verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

2.1.7. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoekers niet dienstig kunnen verwijzen naar artikel 149 van de Gecoördineerde Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet. Deze artikelen betreffen immers de jurisdictionele of rechterlijke motiveringsplicht zodat deze niet kunnen worden toegepast op bestuurshandelingen. Dit onderdeel van het eerste middel van verzoekers faalt dan ook naar recht.

2.1.8. Verder kunnen verzoekers in hun concrete kritiek evenmin worden gevolgd. Verzoekers dienen namelijk te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze wetsbepaling.

Artikel 9ter §1 van de vreemdelingenwet bepaalt immers als volgt:

*“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”*

2.1.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers hun dossier door de ambtenaar-geneesheer aan een uitvoerig en degelijk medisch onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat hun medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. Waar verzoekers als het ware pogen te laten uitschijnen dat hun aandoeningen door de gemachtigde van de staatssecretaris geminimaliseerd worden, blijkt afdoende uit de hogervermelde motieven van de bestreden beslissing dat zulks geenszins het geval is.

2.1.10. Terwijl daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekers weliswaar voorhouden dat hun aandoeningen ernstig zijn, hetgeen door het bestuur ook niet wordt betwist, doch dat zij op geen enkele wijze aantonen dat hun aandoeningen een reëel risico inhouden voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook uit de door verzoekers voorgelegde medische attesten blijkt zulks allerminst, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden.

2.1.11. De Raad benadrukt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, een zeer hoge drempel hanteert. Dienaangaande wijst de Raad op het belang van de rechtspraak van het EHRM, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

2.1.12. In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het EHRM een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het EHRM een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het EHRM benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval (*‘a very exceptional case’*), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer gehandhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het EHRM immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het EHRM kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het EHRM heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden.

In *D. vs. The United Kingdom* motiveerde het EHRM dat er slechts sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden, met name wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak *D. vs. The United Kingdom* bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning.

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het EHRM er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds *D. vs. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het EHRM inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van deze Raad.

*In casu* geven verzoekers niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire of medische omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing. Of kunnen deze, naar rede, niet worden aangenomen, zoals correct gemotiveerd in de bestreden beslissing.

2.1.13. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd geoordeeld dat zij zich niet kunnen beroepen op artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet. Verzoekers hun vage en ongestaafde kritiek dat de medische behandeling van verzoekster en de dagelijkse opvolging niet in het land van herkomst kunnen worden gerealiseerd, kan niet worden aangenomen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het land van herkomst beschikbaar en daarenboven toegankelijk zijn voor verzoekster. Verzoekers tonen niet aan dat het advies van de ambtenaar-geneesheer gebaseerd zou zijn op foutieve vaststellingen. Het loutere feit dat verzoekers het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

2.1.14. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestuur zich voornamelijk heeft gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer van 6 februari 2012 en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door verzoekers bijgebrachte medische verslagen. Het bestuur oordeelde dat er aan verzoekers geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet kon worden toegestaan.

2.1.15. Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer, na zowel uitvoerig medisch onderzoek als een onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de gezondheidszorg, adviseert dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is naar een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van het bestuur om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen. Door de ambtenaar-geneesheer en het bestuur werd een grondig onderzoek gevoerd naar respectievelijk de beschikbaarheid én de toegankelijkheid van de vereiste medicamenteuze behandeling en gespecialiseerde opvolging.

2.1.16. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de door de ambtenaar-geneesheer opgesomde gelijkwaardige medicijnen niet de nodige zekerheid bieden voor een adequate behandeling. Opnieuw beperken verzoekers zich tot ongestaafde beweringen zonder *in concreto* aan te tonen dat de door de ambtenaar-geneesheer opgesomde alternatieve medicijnen, die wel beschikbaar zijn in het land van herkomst, niet dezelfde werking zouden hebben als de medicijnen die verzoekster thans zou nemen.

2.1.17. De kritiek van verzoekers dat de algemene beschouwingen van de ambtenaar-geneesheer, gevolgd door het bestuur, betreffende de beschikbaarheid en toegankelijkheid ter zake niet dienend zijn, gezien deze geen verwijzing bevat naar de concrete situatie van verzoekster, kan evenmin worden aangenomen. De ambtenaar-geneesheer is in zijn advies wel degelijk vertrokken van de concrete medische aandoening(en) van verzoekster en de behandeling ervan teneinde te verifiëren of de noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is voor verzoekster. De motivering van het

advies van de ambtenaar-geneesheer is niet tegenstrijdig. Het weze herhaald dat verzoekster met haar ongestaafde beschouwingen op geen enkele wijze aantoonde dat de beoordeling van haar dossier gesteund is op foutieve feitelijke vaststellingen of onredelijk van aard blijkt of onwettig is.

2.1.18. Tot slot geldt dat verzoekers kritiek dat geen rekening werd gehouden met het feit dat de oorzaak van de ziekte in het land van herkomst ligt, geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing. Uit het onderzoek van verzoekers dossier blijkt immers afdoende en onbetwistbaar dat de door verzoekster benodigde behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Het bestuur besloot geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9~~t~~er van de vreemdelingenwet ongegrond is.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In hun tweede middel werpen verzoekers de schending op van de zorgvuldigheidsverplichting.

2.2.2. Verzoekers beweren dat geen rekening zou zijn gehouden met alle stukken van het dossier en met de volledige situatie van verzoekers.

2.2.3. Aangaande de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 1 juni 2002, nr. 107.624).

2.2.4. De Raad verwijst vooreerst naar de bespreking van het eerste middel van verzoekers. Verzoekers tonen met hun vage en ongestaafde beweringen niet aan met welke elementen, "*waarvan zij kennis zouden moeten hebben*", het bestuur geen rekening zou hebben gehouden. Uit al het voorgaande blijkt dat de feiten op een correcte wijze beoordeeld werden door het bestuur en dat de beslissing genomen werd met de nodige zorg. Een en ander blijkt uit de vaststelling dat verzoeksters neergelegde medische attesten grondig en zorgvuldig werden onderzocht door een ambtenaar-geneesheer. Dit zowel wat betreft de medische ernst van de aandoening, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van medische zorg en medicatie in het land van herkomst en de opvolging aldaar, alsook een onderzoek naar het feit of verzoekster in staat is te reizen. In de bestreden beslissing van 13 februari 2012 is de bespreking van al deze punten, uitgebreid en geïndividualiseerd, terug te vinden in de motivering. De *in casu* bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekers de schending aanvoeren.

Het tweede middel is niet gegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC